

Село, а в ньому люди

УСІМ СМЕРТЯМ НА ЗЛО

У поріділій когорті учасників бойових дій, що мешкають на теренах району, своє місце займає і терентівець Д. І. Наконечний. Фронтова доля цього рядового Великої Вітчизняної переплетена майже детективними епізодами. Думаю, читачу буде цікаво дізнатися про його бойовий шлях. Та й я, онук, дуже хочу, аби в газеті з'явилась хоча б невеличка замітка про його діда, котрий цюло заслуговує

Після мобілізації у березні 1944-го Дмитро опинився у місті Святогорську тодішньої Сталінської, а відтак Донецької області. Двомісячний курс молодого бійця пройшов у 168-у запасному стрілецькому полку та здобув військовий фах мінометника. Затим солдата перекинули в Калінінську область та приписали до 136-го полку, що там базувався.

Бойове хрещення терентіївський хлопець прийняв на латвійській землі у складі військ II Прибалтійського фронту. В одному з боїв кілька снарядних осколків впилося в ногу. Тож два літні місяці довелося провести у шпиталі міста Себеж, що в сучасній Псковській області.

Згадуючи ті дні, аж ніяк не можна не назвати бойових побратимів Наконечного, які пліч-о-пліч простували дорогами війни у складі 1024-го гаубичного полку. Передусім це командир гарматної обслуги сержант Максимов, котрого призывали зі Сталінградської області. Поряд з командиром повсякчас знаходились орловчанин Колесников, одесит Шевченко, гродненець Бабарікін і, ясна річ, мій дід, котрий підносив снаряди. Як бачите, гармату обслуговували двоє росіян, стільки ж українців і один білорус. Втім, про національність тоді думалось менше всього, адже боронили і визволяли всі одну велику Батьківщину — Радянський Союз.

На війні, як на війні. Тож не дивно, що другого осіннього місяця, під час боїв за латвійське місто Добеле, частина була оточена, а 17 жовтня рідні Наконечного отримали на нього похоронку. І це при тому, що тільки-тільки листоноша приніс свіжі Дмитрові листи.

Насправді, ж сталося наступне. Відрізані від основного війська, але не

полонені, солдати почали пробиватися до своїх. Ішли зазвичай лісом. Їжі не вистачало, мучив голод. А тут ще й «гостинність» латишів, які за просто викажуть тебе німцям, коли звернешся по допомогу...

Та, дякувати Богу, обійшлося: тридцять радянських бійців, з-поміж яких був і Дмитро Іванович, дістались лінії фронту та поновились на службі. Правда, цього разу у військах III Українського фронту. Відтак визволяли Румунію, Чехословаччину, наступали на Прагу. Зазначене, а також нагородження діда медаллю «За відвагу» припало вже на початок 1945-го...

У повоєнні роки Дмитро Іванович трудився у райспоживспілці. Сумлінна праця, ратні заслуги перед Вітчизною посприяли тому, що ветерана не забували і не забувають колеги. Ну, а він живе, як і більшість пенсіонерів: разом з дружиною Надією Михайлівною обробляє присадибну ділянку, чекає на свята дітей і внуків, поринає разом з ними у минуле, обговорює сьогодення.

...Кажуть, той, кого помилково зарахують до мертвих та, таким чином, поховують, житиме ще довгодовго. Не знаю, скільки тут правди, але дід розміняв уже дев'ятий десяток. І не зашкодили цьому ні похоронка у 1944-му, ні лист латиських червоних слідопитів Джукстайської школи, датований 70-ми роками, про те, як вони доглядають братську могилу, де прізвище Д.І.Наконечного з Терентієва значиться першим.

Хай так буде завжди. Усім смертям на зло.

Олександр АНТОНЧУК,
житель с. Синів.